

[Ole Bjørn Kraft.]

sådan politik overhovedet ikke vil blive forstået af det danske folk. Journalisterne bliver ved med at presse på, og videre udtaler den højtærede udenrigsminister, at Danmark — ministeren siger ganske vist „vi“, men ministeren taler jo på Danmarks vegne — ikke vil kunne acceptere at spærre udgangene fra Østersøen som en modforholdsregel, som det her var tænkt.

Det må være rigtigt, at den højtærede udenrigsminister over for den danske offentlighed og først og fremmest her over for folketinget begrundet, hvorfor han har fundet sig foranlediget til at fremsætte en udtalelse om en dansk holdning i en tænkt situation, en situation, som slet ikke foreligger i dag, og hele spørgsmålet er således ganske hypotetisk, og dertil kommer — det er for mig væsentligt — at disse tanker har ikke på forhånd været drøftet hverken i den danske offentlighed eller i ansvarlige politiske kredse og formodentlig da heller ikke i regeringen.

Der er ikke her lejlighed — og det er ikke hensigten — til at tale om selve sagen, om, hvad Danmark vil gøre og ikke gøre. Mit spørgsmål til den højtærede udenrigsminister gælder ministerens begrundelse for, at han på denne måde lader sig lokke til at fremsætte en udtalelse om et spørgsmål, som den højtærede minister må vide er meget ømtåligt og derfor kræver tilbageholdenhed; en sådan udtalelse kan ikke undgå at vække megen opmærksomhed, da spørgsmålet om de danske stræder jo er et vigtigt storpolitisk emne, som i første række angår os.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): I besvarelse af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts spørgsmål vil jeg gerne udtale, at under den samtale med ugebladet *Der Spiegel*, der som nævnt af det ærede medlem er gengivet i bladets nr. 6 af 6. d. m., henviste bladets redaktør til en meddelelse, der var fremkommet i et amerikansk dagblad,

og i øvrigt også til oplysninger, der er fremkommet i artikler i *Der Spiegel*, om, at det skulle være under overvejelse i tilfælde af et sovjetisk anslag på Vestberlins frihed f. eks. at spærre de danske stræder for sovjetiske handelsskibe.

Jeg benægtede at have kendskab til planer herom og tilføjede, at en sådan politik ikke ville kunne forstås i Danmark. Jeg må måske henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at der i artiklen tales om „Anschlag“ og ikke „Angriff“, sådan som det ærede medlem citerer det i sit spørgsmål til mig. Spørgsmålet i *Der Spiegel* gælder således ikke den situation, at krigeriske forviklinger er i gang.

Når jeg mente med sikkerhed at kunne udtale mig om dette spørgsmål, skyldtes det ganske enkelt, at fremmede handelsskibe efter folkeretten har sejladsfrihed i fredstid gennem Øresund, Store-Bælt og Lille-Bælt.

Hvis det ærede medlem, hvad jeg ikke kan tro, har forstået min udtalelse i *Der Spiegel* som udtryk for manglende dansk solidaritet med befolkningen i Vestberlin og med de andre lande, der inden for NATO deltager i det fælles vestlige forsvar, vil jeg gerne understrege, at jeg ikke har givet udtryk for noget sådant. Det fremgår da også ganske klart af den i *Der Spiegel* offentliggjorte samtale. Det ærede medlem behøver blot at læse den halve spalte, der følger efter det svar, der har foranlediget det ærede medlems spørgsmål, for at få dette bekræftet.

Ole Bjørn Kraft: Ja, den højtærede udenrigsministers svar til mig var jo i virkeligheden en gentagelse af, hvad jeg allerede havde oplyst det høje ting om.

Ministeren understreger, at jeg har brugt ordet „angreb“ som en oversættelse for ordet „Anschlag“, men angreb kan jo være mange ting. Et sovjetisk angreb på Berlin behøver ikke absolut at være et krigerisk angreb; det kan være, at der bliver truffet en række foranstaltninger, og det var jo